

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dany Mazákové a soudců Mgr. Olgy Mičanové a Mgr. Ondřeje Rotta ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted]
bydlištěm [redacted], [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Jaromírem Závadou
sídlem Hlavní náměstí 1a, 794 01 Krnov

proti

žalovanému: [redacted], narozený [redacted]
bytem [redacted], [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Janem Bártou
sídlem Kaprova 42/14, 110 00 Praha 1

o zaplacení 350 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 30. března 2022 č. j. 14 C 189/2020 – 173

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se** ve výroku I **potvrzuje**.

II. Ve výroku III **se** rozsudek okresního soudu **mění** takto:

Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem 123 157,20 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení 30 573,10 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem uložil žalovanému zaplatit žalobci 350 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z 350 000 Kč od 11. 3. 2020 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I). V části, již se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení úroků z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 350 000 Kč od 14. 2. 2020 do 10. 3. 2020, okresní soud žalobu zamítl (výrok II) a žalovanému uložil nahradit žalobci náklady řízení 111 057,20 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce (výrok III).
2. V odůvodnění rozhodnutí okresní soud uvedl, že žalobce se domáhal po žalovaném zaplacení žalované částky z titulu vrácení části kupní ceny s odůvodněním, že odstoupil od kupní smlouvy ze dne 27. 8. 2018 o koupi nemovité věci. Žalovaný nárok žalobce odmítal s poukazem, že žalobce od kupní smlouvy neodstoupil bez zbytečného odkladu, a i kdyby žalobci vznikl nárok na zaplacení žalované částky, tento nárok zanikl započtením pohledávky žalovaného z titulu smlouvy o zápůjčce ze dne 10. 4. 2018, na základě níž žalovaný žalobci poskytl zápůjčku 330 000 Kč, kdy předání peněz žalobce potvrdil na příjmových pokladních dokladech a vrácení zapůjčené částky zajistil blankosměnkou.
3. Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že nebylo prokázáno, že skutečnou vůlí účastníků bylo převést nemovitou věc za kupní cenu 350 000 Kč. Přijetím 350 000 Kč se žalovaný na žalobcův úkor bezdůvodně obohatil a je povinností žalovaného bezdůvodné obohacení vydat, prodlení žalovaného se zaplacením trvá od 11. 3. 2020. Poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, dle níž je-li v písemném vyhotovení kupní smlouvy týkající se nemovitosti uvedena kupní cena odlišná od kupní ceny skutečně dohodnuté, je neplatná celá kupní smlouva a není možno považovat za platně uzavřenou ani kupní smlouvu s cenou skutečně dohodnutou ani kupní smlouvu s cenou uvedenou v písemném vyhotovení (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2008 sp. zn. 30 Cdo 2216/2007). Kupní smlouvu (resp. smlouvy) uzavřenou mezi účastníky proto shledal neplatnou a dovodil, že nároky z neplatných smluv je třeba vypořádat podle zásad platných pro bezdůvodné obohacení s tím, že jestliže byla kupní smlouva (resp. smlouvy) neplatná, nebylo možno od takové smlouvy odstoupit. Ohledně pohledávky žalovaného 330 000 Kč s příslušenstvím z titulu smlouvy o zápůjčce okresní soud uzavřel, že nebyla způsobilá k započtení. Nebylo prokázáno, že 10. 4. 2018 žalovaný reálně přenechal žalobci peněžitou zápůjčku 330 000 Kč. Okresní soud neměl za prokázané, že příjmové pokladní doklady zachytily průběh událostí tak, jak se skutečně staly, žalovaný nevysvětlil, proč nezvolil bezhotovostní převod, když v jiných případech takový postup mezi účastníky fungoval, nepamatoval si detaily předání peněz v hotovosti ani, kdy přesně byly příjmové pokladní doklady vyplňovány. Příjmové pokladní doklady byly nestandardně vyplněny jak žalobcem, tak žalovaným, žalovaný na jedné straně postupoval velmi formálně (nachystal písemnou smlouvu o zápůjčce, na této smlouvě účastníci úředně ověřili podpisy), na straně druhé zcela pominul zákonem stanovená pravidla pro limit hotovostních plateb. Za tohoto stavu okresní soud nepovažoval zápůjčku za pohledávku způsobilou k započtení. Proto žalobě vyhověl vč. zákonného úroku z prodlení od dne následujícího po uplynutí lhůty k zaplacení na základě výzvy doručené žalovanému 25. 2. 2020.
4. Proti rozsudku se odvolal žalobce i žalovaný.
5. Žalovaný v odvolání proti výrokům I a III rozsudku namítal, že okresní soud dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně právně posoudil. Předně uvedl, že okresní soud o skutkovém stavu nesprávně uzavřel, že žalovaný žalobci nepředal finanční prostředky, jak bylo sjednáno ve smlouvě o zápůjčce. Poukázal na písemnou smlouvu o zápůjčce uzavřenou mezi účastníky, výpis z bankovního účtu žalovaného dokládající platby od žalobce s poznámkou „[redacted] splátka“, příjmové pokladní doklady podepsané žalobcem

znějící na 130 000 Kč a 200 000 Kč s účelem platby „smlouva o zápůjčce 10. 4. 2018“. Měl za to, že podrobně vysvětlil, jak došlo k předání peněz, na tvrzení o předání půjčených peněz neviděl nic nestandardního, předání peněz bylo nadto stvrzeno podpisy žalobce na příjmových pokladních dokladech, zdůraznil, že na nevěrohodnost jeho výpovědi nelze usuzovat z toho, že si účastník nepamatuje detailní průběh události. Poukázal na to, že okresní soud nepřihlédl k řadě jeho tvrzení a důkazů provedených k jeho návrhu (např. blankosměnka, fotografie nemovitostí, listinné důkazy vztahující se k podnikatelské činnosti žalovaného, email žalobce ze dne 15. 12. 2017 dokládající jeho záměr nemovitost rekonstruovat, ač k tomu neměl dostatek finančních prostředků), neobjasnil, z jakých důvodů nepovažoval skutečnosti z těchto důkazů zjištěné pro rozhodnutí za relevantní, jeho postup nebyl v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Ústavního soudu, kterou citoval. Z logického hodnocení důkazů nemohl vyplynout závěr žalobce, že částka ujednaná ve smlouvě o zápůjčce měla představovat druhou část kupní ceny, tuto skutečnost nepotvrzovaly jiné důkazy než účastnická výpověď žalobce. Žalovaný naproti tomu podrobně vysvětlil relevantní okolnosti a důvody, které jej vedly k prodeji nemovitosti za částku uvedenou v kupní smlouvě, které nebyly okresním soudem nijak zohledněny. Shrnu, že okresní soud nesprávně nezohlednil řadu jím uváděných skutečností rozhodných pro širší souvislosti celé transakce a nepřihlédl k důkazům provedeným k jeho návrhu. Zejména však postupoval nesprávně, když tyto důkazy v odůvodnění napadeného rozsudku ani neuvedl a nevysvětlil, z jakého důvodu k nim nepřihlédl, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dodal, že závěry učiněné Nejvyšším soudem v jeho rozhodnutí ze dne 22. 3. 2006 sp. zn. 30 Cdo 2216/2007, z něhož okresní soud vycházel, v podmínkách zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník neobstojí, ujednání o výši kupní ceny již není obligatorní náležitostí kupní smlouvy. I pokud by tedy výše kupní ceny byla ujednána ve dvou samostatných dokumentech (kupní smlouvě a smlouvě o zápůjčce), uvedené by nemělo za následek neplatnost kupní smlouvy ani ujednání o (skutečné) výši kupní ceny, a to tím spíše, že oba z uvedených dokumentů vyhovovaly požadavku písemné formy. Okresní soud se tedy měl zabývat platností a důvodností odstoupení učiněného žalobcem a námitkami žalovaného v tomto směru vznesenými. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích I a III zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

6. Žalobce se odvolal proti výroku III napadeného rozsudku o nákladech řízení. Namítl, že okresní soud nesprávně nezohlednil, že jednání konané před okresním soudem 8. 12. 2021 přesáhlo dvě hodiny a žalobci za ně proto náležela náhrada nákladů v podobě odměny advokáta za dva úkony právní služby po 9 700 Kč a 2 x paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu změnil a žalovanému přiznal na náhradě nákladů řízení před okresním soudem 123 157,20 Kč.
7. Ve vyjádření k odvolání žalovaného žalobce uvedl, že odvolací námitky žalovaného nejsou důvodné, okresní soud dospěl ke správným skutkovým závěrům a věc správně právně posoudil. Zdůraznil, že k reálnému předání peněz v hotovosti dle smlouvy o zápůjčce nedošlo, zápůjčka toliko maskovala druhou část kupní ceny. Žalobce neprokázal, že by k reálnému předání předmětu zápůjčky žalobci došlo, smlouva o zápůjčce je přitom reálným kontraktem. Poukázal na důkazy provedené před okresním soudem (zejm. úvěrovou smlouvu, emailovou korespondenci účastníků, účastnický výslech žalovaného), jakož i okolnosti uzavření kupní smlouvy a předšmluvní vyjednávání stran svědčící o tom, že verze předkládaná žalovaným je nevěrohodná a nelogická. Uvedl, že jednostranný zápočet žalovaného odmítl, shledal jej neplatným (viz přípis žalobce žalovanému ze dne 20. 7. 2020) a bránil se rovněž odkazem na ust. § 1987 odst. 2 o. z. Rovněž poukázal na to, že žalobce neupomínal žalobce s vrácením údajně poskytnuté zápůjčky a kroky k jejímu uplatnění začal činit až poté, co bylo zřejmé, že se žalobce bude domáhat vrácení žalované částky. Navrhl,

aby odvolací soud odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a rozsudek okresního soudu (vyjma výroku III) jako věcně správný potvrdil.

8. Poté, co byl účastníkům při jednání odvolacího soudu předestřen závěr odvolacího soudu, dle kterého měla být předmětem kupní smlouvy nesamostatná část stavby, tj. předmětem kupní smlouvy mělo být od počátku nemožné plnění a v důsledku toho je dána absolutní neplatnost smlouvy dle § 588 o. z., žalobce uvedl, že se se závěrem odvolacího soudu ztotožňuje, jde o otázku právní. Připustil, že z opatrnosti od smlouvy odstoupil, neboť v jednu chvíli neměl ani peníze, ani předmět vlastnictví. Vznikl nárok na vrácení zaplacené kupní ceny 350 000 Kč, což ani žalovaná strana nespornuje. Pokud jde o obranu žalovaného a provedený zápočet, žalobce popřel, že by dluh ze zápůjčky vznikl, a bránil se i poukazem na ust. § 1987 odst. 2 o. z.
9. Žalovaný uvedl, že v okamžiku uzavření kupní smlouvy šlo skutečně o část stavby, která nebyla reálně ani právně oddělena, ale tato vada mohla být následně zhojena. Konzultovali věc u stavebního úřadu a bylo jim sděleno, že pokud by byl předložen projekt na oddělení části stavby, dal by stavební úřad souhlas a v důsledku toho by katastr nemovitostí smlouvu mohl zapsat. K otázce možné aplikace § 1987 odst. 2 o. z. uvedl, že pohledávka nebyla ani nejistá, ani neurčitá, byla dokladována listinami a v tomto směru mohl žalovaný provést započtení.
10. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou (§ 201 a 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
11. Odvolací soud předně uzavřel, že z kupní smlouvy uzavřené mezi účastníky ze dne 10. 4. 2018, jakož i ze dne 27. 8. 2018 (dále jen „kupní smlouva“), vyplývá, že jejím předmětem byl úplatný převod nově vzniklého pozemku ■■■■■, o výměře 170 m², zastavěná plocha a nádvoří, na němž stojí část stavby domu č. p. ■■■■, v katastrálním území ■■■■■, kdy tento nově vzniklý pozemek vznikl oddělením od parcely č. ■■■■ v katastrálním území ■■■■■, a to geometrickým plánem č. ■■■■■ ze dne 8. 3. 2018. Součástí nově vzniklého pozemku ■■■■■ měla být část budovy č. p. ■■■■. Dle uvedené kupní smlouvy (ve shodě s vyjádřeními účastníků) je zřejmé, že předmětem převodu byla reálná část nemovité stavby. V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, která je dle odvolacího soudu aplikovatelná rovněž za účinnosti zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dokud není stavba rozdělena, lze platně učinit předmětem převodu buď celou věc, nebo její ideální díl. Pokud má být převedena reálná část stavby, musí jít o takovou její část, která má již povahu samostatné věci. Reálné rozdělení stavby je možné jen tehdy, jestliže na základě stavebních úprav učiněných podle stavebně právních předpisů vzniknou samostatné věci. Přitom k reálnému rozdělení stavby na dvě nebo více samostatných věcí nestačí rozdělení stavební parcely geometrickým oddělovacím plánem (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2003 sp. zn. 22 Cdo 296/2002). V souzené věci je zřejmé, že k reálnému rozdělení stavby nedošlo, předmětem převodu dle kupní smlouvy byla jen část nemovitosti (nově vzniklý pozemek p. č. ■■■■■, zastavěná plocha a nádvoří, na němž stojí část stavby č. p. ■■■■, jež je součástí pozemku p. č. ■■■■■, od něhož byl pozemek p. č. ■■■■■ geometrickým plánem oddělen). Způsobilým předmětem převodu vlastnického práva může být část budovy jen tehdy, došlo-li k reálnému rozdělení stavby na dvě samostatné nemovitosti, tj. měla-li by uvedená reálná část stavby jako předmět převodu právně povahu samostatné věci, což se v souzené věci nestalo. Smlouva o převodu vlastnického práva k nesamostatné součásti věci je přitom příkladem tzv. počáteční nemožnosti plnění, resp. počáteční nemožnosti právního jednání ve smyslu ust. § 580 odst. 2 o. z., dle něhož je neplatné právní jednání, pokud má být podle něho plněno něco nemožného, a má za následek absolutní neplatnost právního jednání, k níž soud přihlédne i bez návrhu (§ 588 věta druhá o. z.). Skutečnost, zda účastníci kupní smlouvy o počáteční nemožnosti plnění

věděli či nikoli, je přitom právně bezvýznamná. Na uvedeném ničeho nemění ani námitka žalovaného, že vada mohla být následně zhojena, či námitka, že kupní cena již není obligatorní náležitostí kupní smlouvy. Nelze přitom pominout skutečnost, že žalovaný ani netvrdil, že by měl nadále zájem na trvání, resp. realizaci kupní smlouvy a z průběhu řízení a jednání žalovaného není patrné, že by žalovaný činil kroky k tomu, aby se nemožné plnění, resp. právní jednání stalo možným. Je-li kupní smlouva (resp. smlouvy) uzavřená mezi účastníky (od počátku) neplatná, stíhá účastníky povinnost vydat si navzájem poskytnuté plnění.

12. Pokud jde o obranu žalovaného spočívající v námitce započtení pohledávky žalovaného z titulu smlouvy o zápůjčce proti uplatněnému nároku žalobce, odvolací soud uzavřel, že v souzené věci je namístě aplikace ust. § 1987 odst. 2 o. z., dle něhož pohledávka nejistá nebo neurčitá k započtení způsobilá není. Žalovaným uplatněnou pohledávku k započtení z titulu smlouvy o zápůjčce odvolací soud shledal nejistou, a tedy nezpůsobilou k započtení. Žalovaný již v době, kdy učinil kompenzační úkon vůči žalobci, znal negativní stanovisko žalobce ve vztahu k započítávané pohledávce žalovaného, pohledávka žalovaného se jeví objektivně spornou. Žalobce proti pohledávce žalovaného vznášel relevantní věcné námitky, odlišně popisoval skutkové okolnosti týkající se zápůjčky, popíral, že by reálně došlo k předání peněz. Odvolací soud dospěl k závěru, že prokázání započítávané pohledávky by vyžadovalo obsáhlé a složité dokazování, které by vedlo k prodloužení soudního řízení o žalobou uplatněné pohledávce žalobce, která je skutkově jasná a prokázaná. Míra nejistoty ohledně pohledávky žalovaného je tak vyšší, než je tomu v případě pohledávky žalobce, namísto uspokojení pohledávky žalobce by mezi stranami byl veden spor o existenci a výši pohledávky žalovaného a ve svém důsledku by bylo neúměrně prodlužováno soudní řízení (k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 11. 2021 sp. zn. 23 Cdo 2659/2021, ze dne 7. 4. 2021 sp. zn. 32 Cdo 384/2021 či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 2018 sp. zn. 28 Cdo 5711/2017, ze dne 9. 9. 2020 sp. zn. 31 Cdo 684/2020).
13. Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek okresního soudu jako věcně správný (byť z jiného důvodu, resp. s odlišným právním posouzením věci) podle § 219 o. s. ř. potvrdil, když neshledal ani pochybení stran přiznaných zákonných úroků z prodlení stanovených v návaznosti na lhůtu k plnění dle písemné výzvy k zaplacení. Okresní soud správně uzavřel, že kupní smlouva (resp. smlouvy) uzavřená mezi účastníky je (od počátku) neplatná a nároky z ní správně vypořádal dle zásad platných pro bezdůvodné obohacení s tím, že od takovéto smlouvy (smluv) nebylo možné odstoupit. Pro úplnost odvolací soud dodává, že žalovanému ničeho nebrání zahájit ohledně svého nároku z titulu smlouvy o zápůjčce samostatné soudní řízení.
14. Žalobce odvoláním brojil proti nákladovému výroku rozsudku okresního soudu. Okresní soud o nákladech řízení rozhodoval podle § 142 odst. 3 o. s. ř. Správně uzavřel, že žalobcův neúspěch se týkal jen nepatrné části příslušenství a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení v plné výši. Z obsahu spisu vyplývá, že okresní soud při vyčíslení nákladů řízení přehlédl, že jednání konané před okresním soudem 8. 12. 2021 (v odůvodnění rozsudku bylo nesprávně uvedeno 9. 12. 2021) přesáhlo v délce trvání dvě hodiny. V souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. g) adv. tarifu náleží mimosmluvní odměna za úkon právní služby spočívající v účasti na jednání před soudem, a to za každé započaté dvě hodiny. Žalobce měl proto právo na náhradu nákladů řízení v souvislosti s uvedeným jednáním okresního soudu spočívající v odměně advokáta za dva úkony právní služby po 9 700 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč plus DPH, jak bylo ostatně žalobcem v řízení před okresním soudem účtováno. Žalobci proto za řízení před okresním soudem přísluší náhrada nákladů řízení v celkové výši 123 157,20 Kč sestávající se ze zaplaceného soudního poplatku 17 500 Kč, odměny zástupce žalobce za celkem 8 úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, předžalobní výzva, sepsí žaloby, písemné podání ve věci samé ze dne 15. 2. 2021, účast na jednání dne 26. 5.

2021, účast na jednání před soudem dne 9. 12. 2021 (2 úkony) a písemné podání ve věci samé ze dne 1. 2. 2022), 8 x paušální náhrada hotových výdajů po 300 Kč, cestovné ke dvěma jednání okresního soudu z Krnova do Hradce Králové a zpět v celkové výši 4 520 Kč (2 x 396 km, při spotřebě 4,8 l nafty na 100 km, vyhláskové ceně paliva 27,20 Kč/l motorové nafty a základní sazbe náhrady 4,40 Kč/km dle vyhl. č. 589/2020 Sb.) a náhrady za ztrátu času na cestách k jednáním soudu 8 x 14 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 2 800 Kč, a náhrady DPH z odměny a náhrad (18 337,20 Kč). S ohledem na uvedené proto odvolací soud napadený rozsudek ve výroku III postupem dle § 220 odst. 1, písm. a) o. s. ř. změnil a žalovanému uložil nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem 123 157,20 Kč.

15. V odvolacím řízení byl procesně úspěšný žalobce. Odvolací soud proto uložil neúspěšnému žalovanému nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v plné výši, tedy celkem 30 573,10 Kč, které tvoří odměna advokáta 20 210 Kč za tři úkony právní služby spočívající v odvolání, sepisu vyjádření k odvolání a účasti na jednání odvolacího soudu (§7, bod 5, § 11 odst. 1, písm. d/ a g/ a odst. 2, písm. c/ adv. tarifu) s tím, že odměna zástupce za úkon spočívající v sepisu odvolání činí 810 Kč, neboť odvolání směřovalo toliko do výroku o nákladech řízení (při tarifní hodnotě 12 100 Kč /123 157,20 – 111 057,20/), za další dva úkony činí odměna 9 700 Kč za úkon práv služby (při tarifní hodnotě 350 000 Kč), žalobci dále náleží paušální náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 adv. tarifu), tj. 900 Kč, náhrada za promeškaný čas za 14 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 1 400 Kč (§ 14 odst. 1, 3 adv. tarifu) a náhrada cestovních výdajů za cestu advokáta z Krnova do Hradce Králové a zpět k jednání odvolacího soudu dne 22. 11. 2022 osobním automobilem [REDAKCE], při ujeté vzdálenosti 396 km a kombinované spotřebě 4,8 l /100 km, přičemž podle vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad činí základní sazba 4,70 Kč/km (§ 1 písm. b/) a cena motorové nafty 47,10 Kč/l (§ 4 písm. a/), tj. celkem 2 757 Kč, a dále 21% DPH z odměny a náhrad, tj. 5 306,10 Kč.
16. Náklady řízení před okresním i odvolacím soudem odvolací soud uložil žalovanému nahradit ve lhůtě tří dnů (§160 odst. 1 o. s. ř.) k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, dospěje-li dovolací soud k závěru, že rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu nebyla řešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Takové dovolání se podává do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni s tím, že bude adresováno Nejvyššímu soudu České republiky v Brně. Dovolání lze podat pouze z důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 237 a § 241a o. s. ř.).

Hradec Králové 22. listopadu 2022

JUDr. Dana Mazáková v. r.
předsedkyně senátu